

Öreg: Lebegjen áldó szent kezed a magyar rónaság felett!
Katona (letérdel):

Én is pásztor vagyok édes kiesi Jézus!
 De most fegyverrel kezemben
 őrzöm, védem az új határokat,
 a megnagyobbodott édes Magyar Hazát!
 Köszönjük Néked a Kárpátokat
 a Beszkideket, a nagy Verhovinát!
 Ó add vissza nekünk a többit is,
 A Tátrát, Aradot, s a déli hegyeket,
 hogy ott is dicsérhessék szent Neved
 szabad magyar pásztorok, karácsony éjjelén!

Péter bácsi: Amen!

(Ének: Dicsőség mennyben az Istennek! stb.)

FÜGGÖNY.

A HÓVIRÁG DIADALA.

Hóval fődött haraszt alatt,
 Fölpattan sok apró lakat,
 Elhagyja a menedéket
 A csodára váró élet.
 Csiraházát szétrepesztve
 Világra tör, mint az eszme
 S telve vággyal, akarattal,
 Kibújik két levélkarral
 S boldog, büszke önmagára,
 Mert a fát még holtnak látja.

A két zöld kar nyúlik egyre
 Győzelemről győzelemre.
 Egyszercsak nagy diadallal
 — Nem törődve hóval, faggyal, —
 Patyolatszín virágkelyhét
 Kibontja, hogy kedve teljék
 Az Istennek, a világnak,
 A koldúsnak, a királynak,
 Mézre vágyó éhes méhnek,
 Muzsikáló zsémbes szélnek.

Szép hóvirág, — fehér csengő —
 Már csilingel: ébredj erdő!
 Kis fák, nagy fák, néma bokrok,
 Ébredjetek, jó hírt mondok!
 Nincs mit félni hótól, fagytól,
 Üzenet jött a tavasztól:
 Elindult már napszekéren,
 Csak pár nap, hogy ideérjen!
 Tűz-ölében rejtett szikrák...
 Az újhódás lángját szíttják...

És a dermedt rügyek, bimbók,
 Kankalinok, mügék, pimpók
 Megrázkódnak. S egyik hajnal
 Felruházza diadallal
 Valamennyit s nászra csalja,
 Megpepszdül az erdő alja:
 Szellő lebben, méhek szállnak,
 Udvarolnak a virágnak...
 S míg a Nap a szikrát szórja:
 Győztes lesz a nászúk csókja.

Igy vezet az élet útja
 A tavaszhoz ujra, ujra...

Móra László.